

her under anden Behandling af Finanslovsforslaget i Januar 1923; da udtalte jeg, at saaledes maatte Loven forstås, og saaledes vilde den selvfølgelig ogsaa blive forstaaet. Ikke blot jeg udtalte det, ogsaa den konservative Ordfører (Pürschel) udtalte det samme, han udtalte, at Loven sonderer mellem § 1, hvor der er Tale om Undersøgelsesret, og § 2, hvor der er Tale om Domstol, og det var i § 2, at der stod, at der skulde optages stenografisk Referat, det fremgaar klart af Loven. Nu har jeg altsaa vist, at det ogsaa fremgaar af Lovens Forberedelse, af det, som skete her i Rigsdagen. Derfor er det en forkert Anskuelse, at det var min Pligt at komme med et Forslag om Ændring. Jeg har udtalt min Anskuelse; vil det ærede Medlem have nogen Ændring, maatte det selvfølgelig være hans Pligt at komme med Forslag derom, men jeg tror paa Forhaand at kunne sige, at hvis det ærede Medlem var kommet med et saadant Forslag om Offentlighed ogsaa under Forundersøgelsen, vilde det være blevet stemt ned for alle Partiers Vedkommende, jeg tror ikke, at man her i Rigsdagen vilde have, at Danmark som det eneste Land i den civiliserede Verden skulde gaa over til en saadan Offentlighed. Offentlighedsprincippet, som jeg for mit Vedkommende er en ivrig Tilhænger af, er jo indført til Gunst for de sigtede, for at ingen skal kunne dømmes paa hemmelige Dokumenter, ingen skal kunne dømmes uhørt, ingen skal kunne dømmes, uden at alt, hvad der bygges paa, har været Genstand for Offentlighedens Kritik. Det var Meningen med Offentligheden, at den skulde være en Betyggelse for de sigtede, men skulde man nu gaa over til at indføre Offentlighed ogsaa under Forundersøgelsen, vilde det ikke blive en Betyggelse for den sigtede, det vilde tværtimod være at drage ham ned i et Milieu, hvor han maaske slet ikke hørte hjemme. Hvis man ved de Undersøgelser, Politiet foretager, ser, at Manden er uskyldig, hvorfor i al Verden skal han saa frem for Offentlighedens Kritik, naar han intet har gjort? Hvis det ærede Medlem vil prøve at gennemføre Offentlighed under Forundersøgelsen, vil det mislykkes totalt, idet Danmark her selvfølgelig vil staa Side om Side med andre civiliserede Stater, der siger: Offentlighed, naar en Mand skal dømmes, men ikke Offentlighed under Forundersøgelsen, thi det vilde være til Skade for hele vort Retssystem. En Mængde Mennesker bliver jo sigtet aldeles uskyldigt, og skulde der være Offentlighed under en saadan Forundersøgelse, vilde der, som det hedder,

altid hænge noget ved. En saadan Offentlighed vilde blot blive Kilde til en Mængde Skandalestof, som altsaa vilde komme offentlig frem til Skade for den sigtede, til Skade for dem, der paa Grund af et eller andet Uheld, som ikke kan tilregnes dem, bliver draget ind i en Sag.

Det ærede Medlem vil selvfølgelig saa sige: Ja, men hvilken Garanti har saa Offentligheden for, at alt det, som interesserer Offentligheden, kommer frem? Det ærede Medlem vil forlade det Synspunkt, at Offentlighed skal være til Gunst for den sigtede, og gaa over til at sige: Hvilken Kontrol kan det offentlige saa udøve med Hensyn til om alt, eventuelt ogsaa Skandalestoffet, kommer frem for Offentligheden? Dertil maa jeg sige, at den Sikkerhed, som det offentlige har, ligger i al Almindelighed deri, at vi har Embedsmænd, som vi har Tillid til, og i dette konkrete Tilfælde ligger den deri, at vi nedsatte en Domstol til Undersøgelse af hele Sagen, og vi tog dertil 3 Mænd, mod hvilke der den Gang ikke blev sagt et eneste Ord om, at de ikke var fuldt ud kapable. Saaledes var Situationen: man havde Tillid til dem. Rigsdadvokaten har gennemgaaet Stoffet og sondret det ud, som han mente skulde frem, enten fordi det var kriminelt, eller fordi det gav Anledning til Erstatningsansvar. Derefter har Kommissionen gennemgaaet Stoffet paa ny og er kommet til det samme Resultat. Alt det, man mente skulde frem, er altsaa kommet frem for Offentligheden. Det har aldrig været Meningen med Offentlighedsprincippet, som er til Gunst for den sigtede, at alt skal frem, altsaa ogsaa fra Forundersøgelsen, det har jeg gentagne Gange fremhævet; thi derved giver man blot Offentligheden Lejlighed til at komme ind i alt muligt Skandalestof. Som Minister, som Rigsdagsmand kunde jeg have ønsket, at Kommissionen straks havde offentliggjort 1. Februar-Kontoen, fordi der har været saa megen Tale om den, thi saa vilde man maaske have sagt: Ja, nu er det kommet frem, som Offentligheden ønsker. Dommerne mente imidlertid noget andet, de var af den Anskuelse — og jeg tror, jeg vilde have staaet Side om Side med dem, hvis jeg havde været Dommer —, at de ikke havde nogen Pligt til som Dommere at komme frem med det, som var uden Betydning. De sagde: Vi har oplyst det, som vi mener har Betydning for de Folk, som er blevet dømt; skal der noget andet frem, maa det blive Rigsdagens Sag at forlange det; vi mener, det er forkert at komme frem med mere. Det viser sig jo ogsaa, at da 1. Fe-